

MIODRAG MRKIĆ

BIOGRAFIJA ĐAVOLA

Susret pisca i đavola. Eseji i priključenija

EDICIJA ZAVETINE raspisala je, početkom 2007. godine književni konkurs za 12 novih rukopisa knjiga, povodom dvadesetogodišnjice postojanja ZAVETINA. Na konkurs je stiglo na desetine rukopisa, a odabrani za objavljivanje su :

Miodrag Mrkić

VRAPČIJA KUPUSARA

(esej o susretu pisca i đavola) (1932; Beograd)

Koli Ivanjska - Šole

CARIČIN AMFITEATAR

(proze) (1953; Beograd)

Vladimir Jagličić

PACOV

(knjiga proze) (1961; Kragujevac)

Milan Milivojević

SLUŽBA VILAMA NAGORKINJAMA

(priče) (1964; autor živi u Salašu Noćajskom).

Laura Barna

DJALOG O KAMENU

(arheološke priče) (1964; Beograd)

Urednik

Miroslav Lukić

Adresa redakcije i administracije
11000 Beograd
Serdar Janka Vukotića 1/ 13

MIODRAG MRKIĆ

BIOGRAFIJA ĐAVOLA

Susret pisca i đavola. Eseji i priključenja

BIOGRAFIJA

Miodrag Mrkić rođen je na Kosovu (u Trsteniku - Drenica, 1932.); okusio je gorki hleb izbegništva (sa porodicom je izbegao u okrug požarevački). Završio je Filološki fakultet, penziju stekao kao profesor književnosti. Počeo je da objavljuje knjige, mahom esejističke, veoma pozno. Objavio je preko dvadesetak samostalnih knjiga o pojedinim piscima, pesnicima i slikarima).

ZAVETINE su objavile 2003. godine **DELA MIODRAGA MRKIĆA** - digitalno izdanje. Drugo, dopunjeno izdanje dela ovog pisca, Zavetine su objavile potkraj iste godine.

Poslednjih nekoliko godina Mrkić je objavio nekoliko oglada, studija, monografskih publikacija o pojedinim piscima (M. Lukiću, M. Todoroviću, i drugima). Autor živi i radi u Beogradu.

Sadržaj

Biografija	4
I Može li se pošteno govoriti o ičemu osim o bogu i sebi?...	5
II Miodrag Mrkić SUSRET ĐAVOLA I PISCA ...	11
DOSIJE BOGA (<i>Tajna tajnog dosijea</i>) ...	17
SNOVI OTKUCAVAJU TAJNE	18
UMOVANJE ĐAVOLA O FENOMENALNOM, BITKU, TUBITKU, SAMOBITKU....	26
"PLETISANKE" SAMOĆE NESTALOG ĐAVOLA ...	38
EPILOG ...	84
III Neophodne napomene priređivača ...	86
IV DODATAK ovom izdanju ...	95
Neodgovoran odgovor...	95
Napomene urednika ...	107

I

MOŽE LI SE POŠTENO GOVORITI O IČEMU OSIM O BOGU I SEBI?

(SIORAN)

*ili šta znači favorizovati đavola -
daleko mu lepa kuća?*

Umesto uvoda

“I šta ti hoćeš, svinjo šugava? Zašto si došao? Da plašiš? Ne bojim te se, mnogo me briga za tebe, kao za kravlju balegu na kneževskom gumnu. A možda hoćeš da me kušaš, a? Na greh da me navedeš, u uho da mi našapčeš, požudnu prirodu da mi razdražiš, a? Hteo bi me tako udesiti da šamaram momka, da se opijem kao sviwa, da silujem salašarsku devojkicu, i šta još? Dobro, a ako učinim sve to? Sigurno misliš da me već u dlakavim šapama, samo još lanac o vrat, pa na dno! Ehej, da ne bude malo prebrzo, nisi ti jastreb, a ja pile. Umem ja da grešim i bez tebe, sve što mi se prohte uradiću i bez tvog kušanja, životinjo odvratna, i jeste! Grešiću bez tebe, i šta mi možeš? Naš Gospod na takve grehe neće čak ni prstom mrdnuti...”

**RAZGOVOR DOKTORA LUTERA SA ĐAVOLOM U
VARTBURGU 1521 (LEŠEK KOLAKOVSKI: KLJUČ NEBESKI.
RAZGOVOR SA ĐAVOLOM, Beograd, Bigz, 186 str.; str. 147)**

“...Vidiš ove listove na stolu? Da li bar znaš, slepče, šta je to? Pismo, Sveto pismo, naša odbrana od tvoga šapata, od cele tvoje gluposti, evo, pogledaj, aha, znam šta bi hteo! Ti znaš da će sad ceo narod čitati Bibliju, i toga se bojiš, a? Mržnja te obuzela, bes, de, reci, krivonosni, šta će sad biti? Jeste, svako će pročitati, svako će upoznati istinu, čak i nadničar koji ume da sriče sve će znati, a ti? Gde ćeš se denuti sa svojim lažima, s jeresi, a? To ti smeta, razumem te, tu te boli, huljo, tu bi hteo nešto da učiniš, da zasmetaš, da sprečiš ljude u primanju slova božjeg?...” - isto, str. 148

“...Oci i učitelji, pitam se: - Šta je pakao? - Rasuđujem ovako:- Pakao, to je patnja i teret kad više ne možeš da voliš...”

**F. M. DOSTOJEVSKI: BRAĆA KARAMAZOVI I, Beograd,
Prosveta, 1968, 390 str.; str.: 350.**

“...- A ti ne veruj! - ljubazno se osmehnu džentlmen. - Kakva je to vera kad je prisilna? Osim toga, kod mene nikakvi dokazi ne pomažu, a naročito materijalni. Toma je poverovao, ne zato što je video vaskrslog Hrista, nego zato što je još pre želeo da poveruje. eto, na primer, spiritiste... ja ih veoma volim... zamisli, oni drže da su korisni za veru, jer im đavoli sa onog sveta rožiče pokazuju.. “To je eto već, tako reći, materijalni dokaz da postoji onaj svet.” Onaj svet i materijalni dokazi! - mani se! I naposljetku, ako je dokazan đavo, još nije pouzdano da je dokazan i Bog? Ja hoću da se upišem u idealističko društvo, pa ću tamo biti u opoziciji: “Ja sam, eto, realista, a ne materijalista, he-he!” “

ĐAVO. MORA IVANA FJODOROVIĆA (F. M. DOSTOJEVSKI: BRAĆA KARAMAZOVI II, Beograd, Prosveta, 1968, 419 str.; str.: 276)

“Mefistofel

Sada smo opet na granici svog oštroumlja, tamo gde se vama ljudima remeti svest. Zašto stupaš s nama u zajednicu kad ne možeš da ostaneš u njoj do kraja? Hoćeš da letiš a nisi pouzdan da te neće nesvestica uhvatiti! Jesmo li se mi tebi nametnuli ili ti nama?

Faust

Ne kezi tako na mene svoje proždrljive zube! Gadi mi se! - Veliki divni Duše koji si me udostojio i pojavio mi se, koji poznaješ moje srce i moju dušu, zašto me prikova za nitkova koji u šteti uživa i nesrećom se naslađuje?...”

J. V. GETE: FAUST: TRAGEDIJA, Beograd, Prosveta, 1968, 259 str.; str. 242

“**DOKOLICA**, im. Ogljedna farma gde Đavo eksperimentiše sa sejanjem novih grehova i unapređuje gajenje osnovnih poroka. **ĐUBRE**, im. Bezvredna tvar, na primer religije, filozofije, književnosti, umetnosti i nauke koje zagađuju oblasti južno od Hiperboreje.

NERELIGIOZNOST, im. Najvažnija od velikih svetskih vera.

NOUMENON, im. Ono što postoji, za razliku od onoga što samo izgleda da postoji, i što se zove fenomen. Noumenon je nešto teže locirati; može se uhvatiti samo procesom razmišljanja, što je fenomen. Ipak, otkriće i razotkrivanje neoumenona pruža široke mogućnosti što Ljuz naziva “beskrajna raznolikost i uzbuđenje filozofske misli”. Ura (dakle) za noumenon!

PANDEMONIJUM, im. Bukvalno, Mesto Svih Đavola. Većina ih je sada prebegla u npolitiku i finansije, i ovo mesto sada kao salu za predavanja koristi Čujni Reformator. Kada ih njegov glas uznemiri, odjeci nekadašnjih stanovnika odgovaraju mu na način koji veoma prija njegovom ponosu.

VEŠTICA, im. (1) Ružna i odvratna starica, u zloćudnom savezu sa Đavolom. (2) Prelepa, privlačna mlada žena, po zlu daleko prevazilazi Đavola.

VEZE, im. Jedna od dve stvari od presudne važnosti za uspeh, naročito u politici. Druga su poznanstva.

Biografija Đavola

ZAPAD, im. *Onaj deo sveta koji leži zapadno (ili istočno) od Istoka. Uglavnom ga nastanjuju hrišćani, moćno pleme iz grupe licemera, čije su glavne iondustrijske grane ubistvo i prevara. Oni to vole da nazivaju "rat" i "trgovina". To su takođe glavne industrije Istoka.*

ŽURBA, im. *Ažurnost nesposobnih."*

EMBROUZ G. BIRS: ĐAVOLOV REČNIK, Novi Sad, Svetovi, 1992, 259 str.; str.: 35, 42, 128, 132, 133-34, 148, 230, 238, 239.

"...Možda pisac u svom ludilu, blesavosti, u stvari, tajnici dik-tira svoje misli i osećanja. Svoju rasutu sliku sebe i sveta. Znam da me čuješ, gledaš... Osećam kako me dodiruješ. U meni si, Đavole, Satano. Čija je ovo misao - moja, tvoja ili piščeva? Mi smo jedno u tri vida. U ko zna koliko vidova. Mi smo svi u PRILOZIMA ZA BIOGRAFIJU ĐAVOLA jedna pocepana ličnost. Jezik svega toga... Nemušti..."

Miodrag Mrkić: PRILOZI ZA BIOGRAFIJU ĐAVOLA. (Biblioteka Savremeni esej. Modus, Beograd, 2001. Urednik Bogislav Hercfeld. 330 str.; 24 cm. Tiraž 300), str. 244

"MAJSTOR U ZELENUM.

PISAC (čuje):

"Gde si, majstore, čoveče u zelenim haljinama? Gde su tvoji dvori u onom svetu. Gde je 'stara baba' da ti uči šegrta? Gde si ti koji nisi 'onaki majstor' nego Đavo. I mene si prevario i dovukao ovamo sa onog sveta. Hoće da se vrati na onaj svet. Šegrt ti ništa nije naučio, nego je zaboravio i ono što je pre znao.

'Je si li štogod naučio?' - ču pisac pitanje koje se motalo oko njegove glave kao kakva akustička traka, zmija.

'Nisam ništa, nego sam zaboravio i ono što sam pre znao' - ču pisac glas iz sebe.

ĐAVO: "Kad ti dosad nisi ništa naučio, nećeš nikad ništa naučiti, nego idi bez traga, kud te oči vode i noge nose."

(isto, str. 219)

"ĐAVO PLAČE NAD PISCEM.

ĐAVO (Eno kao Hamlet... Ljudskog jada jeze splet... eno, plače nad onim...): "Ti stvori Boga i mene. Nas hibridne i stidne. Po poljima, šumama, izvorima Vaseljene...; mi - tvoga patnog duha sene. Moj divni, drevni, paćeniće; zla kob, usud, ti eno kliče. U duši Apsolut ne nosi! Laži, obećavaj, varaj i obećavaj bolja... Ko drugi literate Stradopolja. Očudi prirodno đubre, i veštačko; ti čudo moje sopstveno puko. Tvoji heroji i bogovi; još im ne zarasli rogovi, postaju sveci Govnarije. Divni moj pogane, ja sam za tvoje dane. Tvoja vera Vaseljene razbija se o uma stene. Tvoja divna divlja vera ne zakera. Tvoje punoverje prazno, nije lažno porazno...

Pusti praznoverne zvanične vere. Drži se svog duha, svoje mere. Tvoja religija mržnje ple-menite... Duše su nam podle ljubavi site. Licemerje, laž - dva milenijuma im je staž..." (Đavo je išao, osvajalo ga je kič rimovanje. Osećao je kako mu rime love lažne knjiške poete. To ga je zabavljalo. Oseti za tren da je takvim rimama već prezasićen pisac, njegov biograf. "

(isto, str. 220)

“SAM PISAC JE ĐAVO.

BABA RUŽA (opet): "Neki kažu da je sām pisac Đavo. Njegovo poreklo je iz sela Vraže-grmci. Vražji gm. Vražji gm, a ne Rajac. Da bi Đavo ukrio tragove poreklom svoga sela, on je baš smestio selo pored jednog manastira. Neki kažu da mu se selo zove Vražognac. Vražije grne. Ko zna šta se kuva u vražijem grnetu.

Dakle, on ne samo imenima, pseudonimima što ukriva tragove, no i mestom njegovog porekla, rođenja. Te Vražija varoš, te Varoš Stradanje, te Vaseljena... te da se otimaju gradovi o njega kao što se otimaju o velike pisce. Kad saznaju, odrićaće se."

(isto, str. 212)

“ĐAVO HOĆE DA ANATEMIŠE PISCA.

ĐAVO: "Moj brat, Bog, voli prave komuniste. Oni su pravi vernici kao i svi veliki posvećenici. Oni su sa njegove liste. Kolektivizam, ne individualizam. Ne voli sitne sopstvenike, ka-pitalizam; voli socijalizam. Nije se razumeo sa mojim poetom i sa njegovom gnevnom setom. Ko koga stvori?! To ih mori. Čujem pisca:

Od smrada opšteg Stradopoljcima preliveno je opažanje bola u sebi, opažanje tuđeg bola; preliveno im je i reagovanje na bol. Povećan im je prag za bol i svoj i tuđ, i javila se ravno-dušnost prema bolu i drugim osećanjima; i svojim i tuđim. Biohemija im je izmenila govno-strukturu života. Euforija govno-života sebičnosti, novca, prenaglašeno osećanje zadovoljstva sobom, nestajanje straha, nelagodnosti u opštem smradu duha-duše. Pospani i apatični, i depresivni. Njihovi unutrašnji sebični opioidi su povećani. Divljaju. U prirodnom i veštačkom ludilu sebičnosti približavajući se GovnoRaju."

(isto, str.183)

“LJUDI I JEZIK.

ĐAVO: "Kao da su ušli u tajne transcendencije. Oni ne znaju da je za čoveka jezik transcendencije inteligibilna nebuloza. Pračorba duha-duše. Čovek tu ništa ne razaznaje bez jezika tubitka. Čovek misli da su njegovo mišljenje i njegov jezik manifestacija apsolutnog mišljenja. Još kada se čifrice razmašu 'zdravim razumom'. Kad počnu da se šepure. U stvari, božansko mišljenje transcendencije za čoveka su jezička mrlja, fluid, jezička eteričnost. Neizdiferencirani i racionalni fluid, iracionalna eteričnost koja zaista ima 'visoko organizovanu' materijalnu podlogu apsolutnog uma. Čovekov jezik transcendencije je naprezanje uma, knjiška igra noumenona, konstrukta, apstrakta. Pokušaj da se odlepi od tubitka - individualnog i povesnog. Stradopoljci su u tome ogrezli. A oni se pretvaraju da shvataju bitak Vaseljene i šire. Oni, kao mističari, misle - ako nešto imenuju da su ga spoznali. Oni se bave pretumačenjem. A šta će onda Bog da radi?

Ja, Đavo - filozof - povesno Vaseljenski tubitak. Čovekova filozofija je nešto malo više od tananije antropologije. Čovek u transcendenciji toliko drsko ide da traži ono iza-iza i opet iza. To ja, Đavo, i Bog, ne tražimo. Mi smo se zadovoljili sa iza, onostranim. A ovi, onostrano onostranog traže....

...Eto - i mene i Boga, Đavola i Boga, čovek imenuje, ali ne znači da nas je upoznao, spoznao. Pre svega, mi i ne postojimo...

Biografija Đavola

On, pisac moje nazovi biografije, drski stradopoljski čifta, pravi sprdačinu od transcendencije u čijoj smo srži Ja, Đavo i Bog. Sprdačinu od Bitka, Praznine, Ništa. Ispunjava je sveobličnim govnavim duhom-duše stisni-prdni Stradopoljaca. Njegova drska metafizička predmetnost. Realno metafizička... Uvredljivim jezikom vulgarnosti misli da može učiniti transcendenciju razumljivom. On misli da mu jezik ima nadindividualni karakter. Jezik ljudski je principijelno nemoćan u transcendenciji...

...Ovaj pisac **PRILOGA ZA MOJU BIOGRAFIJU** se drznuo da kranje vulgarno opredmeti metafiziku Boga i Đavola, da opredmeti Nebo. Da sve to spusti na Zemlju i da, evo, sa Zemlje ljude dovede na Nebo, živo-mrtve duše radi neke revolucije. To je njegova globalizacija Vaseljene, pa i šire, globalizacija Apsoluta. ...

...Egzistencija je vid transcendencije. Gde god da se pokazuje, može se upoznavati bitak. Sve to što radi je samo manifestacija vidova Apsoluta. Oni hoće više od transcendencije. Oni - Govnomag, čopori duša, živo-mrtvih... i sam pisac - hoće da se otmu i povesnosti Apsoluta; *iza-iza*; hoće u odnosu na Apsolut da budu subjekat, a u njemu su, u Apsolutu. Nisu *iza, za*... Ma koliko žalosna - smešna, mora biti ta dečija drskost i simpatična. Nije ni ludost, ni šašavost. To je blesavost. Budalaština...

...Možda je ceo smisao poduhvata čovekovog takav. A on je krunisan u ovoj kruni velikog posvećenništva apsolutnog, u ovoj knjizi **SKONČANJE I VAZNOŠENJE VELIKOG SVEOBLIČNOG GOVNOMAGA NA SVETOJ GORI KOPROSU** ili **PRILOZI ZA BIOGRAFIJU ĐAVOLA**. Oni 'nadižaze' i individualno i povesno, a ogrezli su i u biološkom, individualnom i u povesnom - specifičnim uslovima i stepenu razvitka. 'Društveno biće određuje svest'... Govnavi sveoblični krik Velike klanice. Izgleda da je to smisao njihovog pohoda na Nebo..."

(isto, str. 228 - 229)

"POTERA ZA ĐAVOLOM I OGLAS BOGA...

...Moj Đavole, moj Kiborgu - kibernetički organizmu; pola čoveče, pola mašino. Moja prevaro o dva različita organizma. Virtuelni Đavole. Moj laboratorijski konstrukt. Naučno-fantastični signalu moj. Čudovište moje, mlađi brate moj; porodu jeze došade i samoće - VRATI SE! Brate moj, oteo si se meni, Bogu i Čoveku. Otečeš se i sebi. Tugo moja, noumenonu moj. Ja te ne opazih. Umom te zamislih. Bespredmetenko moj. Knjige o tebi pišu ljudi, a ti si ideja kojoj u stvarnosti ne odgovara ništa. Gori si od mene. Nepomenko, Brate moj, noumenko, konstrukt ljudskog duha. Đavole - projekcija virusa u telu. Projekcija viđena u snu i ispričana u mešavini sanjava divljaka. Nadgrađeno, oplemenjeno čudovište iz sna, iz nesvesnog dna. Brate moj, vrati se!

Da počnemo sve iz početka, prapočela našeg. Kroz milje divljeg uma čoveka da prođemo i da do Muzeja vasseljenskog sa tajnama nad tajnama... Kroz raskošni divlji paganski um da se opredmećujemo..."

(isto, str. 279-280-281)

I dok sam čitao Mrkićevu knjigu, i dok sam ispisivao ove odlomke, a još pikantnijih, kontraverznijih replika ima na stotine, pomišljao sam na pokojnog Iliju Moljkovića, prećutanog pisca i književnog kritičara, poznatog i kao vrlo strogo jezičkog redaktora, lektora i korektora. Zašto? O Moljkoviću su pričali da je bio neumoljiv kao kritičar i kao čitalac. Kažu, da su mu neki pisci, mlađi od njega, donosili rukopise na ocenu. Donesu tako rukopis od 800 strana, a Moljković to svede na 80 strana. Moljkovićeve 'čitalačke makaze' su bile veoma oštre kao brijadž. Da je, kojim slučajem, Miodrag Mrkić svoj preobimni rukopis nosio Moljkoviću, rukopis koji je možda premašio 1000 strana, Moljković bi to skresao na 100 strana, i možda bi nedovoljno poznati pisac Mrkić, postao preko noći slavan? Ali, Moljković umre pre nekoliko godina i kažu da ovde više nema ni sličnih korektora, lektora, ocenjivača, recenzenata... Da, ono što pada u oči, prilikom čitanja Mrkićeve knjige, to je nedogovornost urednika, inače pisca Bogislava Markovića, koji se potpisao pseudonimom. Rukopis je bez nužne korekture, lekture i neophodnog doradivanja i ujednačavanja pušten u štampu, sa predgovorima i pogovorima pisca, koji i najdobronamernijeg čitaoca dovode u nedoumicu. Međutim, broj grešaka u **BIOGRAFIJI ĐAVOLA** je, ipak, desetstruko manji nego u Mrkićevoj knjizi **PREVREDNOVANJA**. Ovdje smo doneli neke odlomke iz Mrkićeve knjige, gde njen sastavljač sam o sebi kritički progovora, glasom đavola ili boga, pisca ili izvesne baba Ruže, iza koje se možda krije ona baba iz poznate bajke *Đavo i njegov šegrt*. ... Više i kritičnije o ovoj knjizi biće rečeno u **NEOPHODNIM NAPOMENAMA PRIREĐIVAČA**, posle izbora koji sledi. Ovdje se donose *četiri karakteristična poglavlja iz Mrkićeve knjige*, i oni se donose onako kako su odštampani sa ispravljenim št. greškama. Ovaj uvod se, čitaoče, odužio - odahni!

DŽIM DIM HIGIN, priređivač

II

MIODRAG MRKIĆ

SUSRET ĐAVOLA I PISCA

ĐAVO (ide ulicom Varoši Stradanje. Ogovara u sebi pisca: 'Tu čoravu, izlapelu protuvu, sveznajuću'. Na jednom uglu, iznenađeno gotovo se sudari sa piscem. Đavo vrisnu kao u filmu strave i užasa. Gadjljivo-pipavo htjede da ga odgurne rukama, kandžama koje su se kao lepile za dodir. Kosa mu se naježi kao da je na glavu stavio odranu kožu ježa sa bodljama. Đavo reče kežeći se u gadjlivi osmeh): "Anatemate!"

PISAC (učini mu se da ga odnekud poznaje. Nije mogao da se seti odkud ga zna. Okrenu se, ali Đavola već nije bilo, nestao je. Piscu se učini da na čošku, uglu, još uvek lebdi kežeći lebdeći osmeh. Za tren je gledao u taj osmeh, ali osmeh nestade. Pisac se malo uplaši haluciniacija koje mu se u poslednje vreme javljaju. Nije znao da li su te halucinacije od pisanja, ili je pa pisanje od njih. Vide za tren ispred sebe neko dete, novorođenče zubato. Iz prljave snežne mase naslućivalo se lice i telo novorođenčeta. Pisac zaobiđe novorođenče ježeći se od nearti-kulisanog krika i plača deteta. Pisac je produžio. Nije hteo i nije smeo da se okrene i da vidi zubato novorođenče. Dođe sebi i oseti smireni letnji dan i blago kovitlanje vetra. Pomisli: 'Možda i ovo priviđenje može da uđe u moju knjigu.' Podavao se milju izazova ovog događaja, vizije sa novorođenčecom. Seti se da je to novorođenče iz njegovih snova. 'Otkud u snovima? Možda i ono gadjljivo keženje, osamostaljeni ježe smešak. Neka infekcija - dete što se keži - je počela u meni.' Išao je preko trga. Prolete ptica kos. Pisac nastavi. Ukaza mu se slika rodnog polja. Išao je preko betonskog polja-trga. Nesvesno je upijao moć gromada, zgradurina betonskih. Nagazi na svež izmet psa. Oklizmu se o zlato i bogatstvo tuđe. I dalje je išao da 'diktira tajnici direktno u večnost' u ulici poete poeme o Govnaru, Govnariji, poete Palme - likovanja, pravednosti. Palmonosac, nosio je u ruci palminu grančicu. Išao je, ako je to bio on. Oseti neki mir unutrašnji. Oseti izvesno gađenje gledajući pozersko ljubljenje dvoje, možda narkomana. Bekstvo od sela u zagrljaj droge... Pomisli na ljigavu ideologiju nečega - Božji dar... Mislio je na pisca *Tame tame* - Mistifikatora. Par, možda narkomana, sa žutom ofarbanom kosom. Sa mindušom. On u kratkim gaćama. Ona u farmericama, Držali su psa na lancu koji se mučio da vrši veliku nuždu, da se opogani. Pas je imao lanče oko vrata sa krstom.

Išao je pisac i video daleko preko ulice kako ide pisac *Tame tame*; pisac poeme poraza i sna o boljem. Odsutan, tuđ sebi... Sa duhom i dahom stranog tela kretao se. U gužvi pod-nevnoj letnjeg dana, nestao je. Svoj signal, signal vremena ljudskog i opšteg gubio, gubio se u duhu i dahu doba iz koga je izrastao. Pisac je išao. Hvatao je iverje snohvatica jave letnjeg dana. Išao je u rasulu duha-duše da diktira tajnici 'direktno u večnost'. Išao

je loveći u sebi pletisanke i pletijavke, gubeći se u njihovim dodirima. Išao je, ako je to bio on? Išao je pun *Tame znaka 2* u kome je, kao na bunjištu, kliktao u cvetu seme Tame tame. Seme vremena i ko zna kakve svrhe. U njemu, piscu, su se nešto sporili njegov Bog i Đavo. Osećao je vatre duha tog plodotvornog spora u sebi. Nazvao je to, za tren, oduševljenje tela, damara, gena. Polet svesti ćelije. Nasmeši se na starinski lep naziv toga - inspiracija. Pomisli: i Đavo i Bog prepoznaju mene u sebi. Nije se nasmešio toj pretencioznosti kao što bi trebalo da se kaže na takvom mestu duha čoveka pa i nekog pisca. On ubrza korak. Ličio je na neko pokretno prazno iznošeno odelo na kome je nasađen blesak visokog čela zlataste čele i paperja na njoj. I on je išao... Pogleda u izlog: učini se sebi poznat odnekud. Možda je i znao sebe odnekud. Možda?!

SUSRET ĐAVOLA I TAJNICE. - ĐAVO (Video Jelenu Vuk, tajnicu pisca, koja 'direktno ukucava u večnost'. Pratio je za tren-dva).

JELENA VUK (Išla je kao tuđa svetu. Neprimetno, ali ko bi je zagledao, video bi da ona nosi u sebi neku duboku tajnu, tajnu poraza smisla. Išla je pravo, više bliže zidu. Išla je Bulevarom revolucije)

ĐAVO (Uđe u nju...)

JELENA VUK (Osećala je da 'nije sama'. Zastade. Čulo se mešanje Baha i Betovena. Bilo je to pored neke muzičke škole. Skoro kao da ne zna kuda će. Neki su prolaznici to i primetili).

ĐAVO (govori u Jelenu Vuk): "Ti si bar pametna žena. Raščistila si sa religijom. Raskrstila sa nazadnim shvatanjima. Njemu, ovom piskaralu se i ne čudim. Kakva večnost?! Kakvo 'direktno ukucavanje u večnost'?! Večnost se u vas ukucava. Njoj vi niste potrebni i beznačajni ste. Nije kasno, trgni se. Pusti ovu avetinju izlapelu. Avetinju koja ne zna šta će sa sobom, šta će od sebe, za sebe, iz sebe, na sebi, u sebi... U kovitlacu traženja je senke smrti."

JELENA VUK (Htela je da se iščupa iz čarolije kruga opsene. Skoro se u mestu vrtela. Počela je malo i da se pridržava za zid. Čula je kroz maglu: 'Gospođo, je li vam dobro?' 'Drugarice...')

ĐAVO (Oslobodi je opsene)

JELENA VUK (Požuri sećajući se reči 'raskrstila', 'raščistila'; ne znajući od koga je čula te reči. Žurila je. Mislila je na kompjuter kojim je u 'večnost direktno ukucavala' delo SKONČANJE I VAZNOŠENJE VELIKOG ILI PRILOZI ZA BIOGRAFIJU ĐAVOLA.

Mislila je na kompjuter za koga je govorila da je 'pobudalio', 'pođavolio'. Nastavila je put. Vreva gradska je upila događaj sa Jelenom Vuk. Razlio se ulični trenutni vrtlog koji je izazvao susret Đavola i tajnice pisca, Sunčice Vuk. Žamor stradopoljskog Bulevara revolucije je trajao. *Tajnica, sekretarica kabineta...; agent, i drugo što ide u taj set afere Vaseljene, lepe žene, Stradopolja*. Ona opet naglo zastade. Čuje u sebi glas: 'Nismo se tako dogovorili!' Gledala je duboko predase. Onda, ne mičući glavu, prevrnu oči prema Nebu. U nedoumici, neki prođuš pored nje. To je bilo jedino što je čula. Ona pođe.)

Đavo (tiho, kao za sebe): "Intelektualka iz napredne intelektualne građanske porodice i seljačko-radničke... Učestvovala je... Saradnica je od 1001. do 2000-te godine... Progresivne ideje... Vera u budućnost i narod Stradopolja... Veliki doprinos... Sinovi i kćeri Govrnarije, Stradopoljci, najbolji uzor divovi... Heroji... Prvoborci... Svetli ideali za stvar... na čijim su se svetlim likovima vaspitavale generacije. Svesna drugari-

Biografija Đavola

ca-gospoća... sva je predana poslu." (Đavo zastade. Zapanjeno gleda kako se jedna od govornarija cepa na više malih sitnih govornarija. Do Neba se diže krvavo-žuti smrad raspada govornarije na birokratsko divlje moderne govno kneževine.)

I dalje potraga za Đavolom. - NEKI INFORMATOR: "Misterije. Paralelno. Dublji, stvarniji svet u koji se može magijom. Van-čulno. Šamansko, hermetično. Napici. Bajalice. Postojanje tri sveta. Paganska žestina. Konac. Zrno. Vodica. Vrag sve zna. Nije crn. Može se sa njim dogovarati. On sve zna kao i Bog, shvata, razume. Velikodušno podnosi prevaru pametnijih. Đavolji otac. Prisne odnose sa čovekom. *Uz njega ljudi postaju moćni i bogati. Ne javlja se kao neprijatelj čovekov, neprijatelj Stradopoljaca.* Stvara u sukobu suprotnosti. Kažu od repa Đavola žena je stvorena, a ne od rebra. Stvorio je pospani Bog. Neki kažu da je bio pijan, napio se brlje. Neki čak misle da je bio senilan. Đavo ima svoja svetišta, crkve... Satanisti?! Ne, to njemu podmeću..."

ĐAVO (Sluša misli ovog informatora i reče): "Zrnca istine. Laž progona će da mine. Duh naroda neće da me proda." (Misao mu u poletu samobitka štrknu u Vaseljenu, pa i šire. Nesputana poleti... i njegovoj seti; nedostupna tajnici. Misao i u samoj srži bića, u klici klice.)

Đavolov horoskop.- VASELJENSKI INFORMATOR (Čita Đavolov horoskop): "... od 33. 13. ... do ... Satana u znaku... Pogađa u dlaku... Neko utiče na vaše planove, iako se trudite da preko toga pređete, nervirate se, jer to doista remeti vaš odnos sa okolinom, naročito sa partnerom. On smatra da previše ljudima izlazite u susret... Javno zanimanje Vaseljensko, pa i šire... Gubite kontrolu. Vodite razgovore koji vam ne odgovaraju. Bićete prijatno iznenađeni pohvalama. Dobra vest. Iznenađni poziv na put ili na sastanak sa osobom koju dugo niste videli. Partner se trudi da vam na svaki način ugodi. Pronicljivi ste. Uspevate da se izvučete uz pomoć intuicije. Na ljubavnom planu mnogo toga vam nije pravo i vaša reakcija će biti burna. Imate prijatelje na koje možete da se oslonite. Osoba koju površno poznajete... Partner izbegava raspravu. Morate da se odlučite da li ćete ići na put. Ne želite da vas iko prevari, a imate utisak da je to nekome cilj. Svesni ste nečije zlobe. Ne napušta vas osećanje usamljenosti. Preterano se nervirate. Vaš način ophođenja sa ljudima je simpatičan, zahvaljujući duhovitosti i šarmu. Ne trpite uticaj. Bavite se pitanjima od opšteg značaja za vasseljenu, pa i šire. Zbog nečega ste latentno nezadovoljni i počinjete da u svakoga sumnjate, da sve vrednujete iz nekog drugog ugla."

ĐAVO (pomisli): "To je pisac, ovo škrabalo. I, i, njegova tajnica, i brat Bog, i, i - ima ih. Zar ja površno poznajem?! Do čega sam došao? Do čega je došla Vasseljena."

VASELJENSKI INFORMATOR: "Skloni ste rizičnim poslovima. Mogu vas napraviti... Neko me je potrebna vaša zasluga... Dobićete poziv za neki svečani skup. Ne napušta vas osećanje moralne pobeđe zbog ostvarenja zakonskog prava Vaseljenskog pa i šire. Imate nečiju podršku. Prema partneru ste promenljivog raspoloženja. Neko vas žestoko kritikuje, a i vi ne ostajete dužni. Pokušavate da se objasnite sa partnerom oko nečega što vam duži period smeta. Uve-rićete se u nešto što ste mislili da je nemoguće..."

ĐAVO (jeknu): "Uveriću se. Rizični poslovi. Žestoka kritika."

Površno poznaje. Neko utiče. Gubim kontrolu... Ko će to sve izdržati. Ono lepo i dobro je nešto kao uzgred... Ipak, horoskop dnevni!? Koji je moj dan?! Kakav? Da li mi uopšte verujemo u horoskop - ja i Brat, Đavo i Bog. Horoskop, sudbina... - jao - na šta sam spao! Po sto puta meni jao." (Gledao je vasselenskog informatora kako ide zagledan nekud i dalje govori dnevni horoskop Đavolov, ne znajući da ga Đavo više i ne sluša. Lete mu misli. Latentno nezadovoljan, nervira se. Usamljenost... Strese se. Htede nešto da zaurla, ali samo jetko promrsi): *"Istina. Istina!? Zavera. Urota Vasseljenska, pa i šire. Nećete. Misle da su me dubinsko-dinamički snimili. Astrologa poslali. Postali su i vernici astrologije. Ne, nećete! Vi, ko ste vi? Satane? Zavera. Bože, Gov-nomagu, mesije, ... Ne, nećeš pišće. To je sve tvoje maslo, i, i, i - ove tajnice koja 'ukucava direktno u večnost'. Koja je upućena u tajne tajne i opet tajna. U tajne nad tajnama. Skapavajte u rasulu duha, u virtuelnom ludilu. Za vas nije prirodno demonsko đavolsko ludilo. Tu u Govnariji diktirajte i ukucavajte lažne biografije Đavola, Satane. Skapajte u Govnariji. Neka vas Stradopoljci uzmu pod svoje. To je moja osveta.*

Ciganka gatara gleda Đavolu u dlan. - GATARA: "Družegospodine; gospoja, dođi!" (Uhvati Đavola za ruku, pogleda kandže, i liniju života, smrti, ljubavi, breg... - i pade u nesvest.) ĐAVO (malo zbunjen) : "Ju, ju, svašta u ovom Stradopolju!" (Nesta, ni sâm ne znajući kud i gde u Vasseljeni, pa i šire. Đavo shvati da je on bio na jednoj nudističkoj plaži. Beli pesak, obnaženo telo, kosa na vetru. Prikrivao je u kostimu male nedostatke. Lepršavi materijal..., gra-ciozni pokreti... Bikini, ukrasi, detalji... Marama vezana oko struka, narukvice, pršćenje, veliki slamni šešir. Mislio je da deluje senzualno, golišavo, poželjno. Vide mu se stopala, papci. Otvoreno prsluče... bretele. Rep nije imao, budući da je bog od njegovog repa napravio ženu. Rogove nije imao, jer koliko se zna, nije bio oženjen. Pravi stradopoljski Đavo. I zato ga zbuni ovo padanje u nesvest ciganke gatara. A mislio je da je on 'in', 'kul'... Đavo, shvativši kako je bio odeven, obuče jednodelno odelo, dugu belu haljinu koja znači jedinstvo tela, duše i duha. Malo posle obuče crnu haljinu... Nije ostao dugo u crnoj dugoj haljini, raspletene kose...

Presta da se šunja u beskrajnoj samoći, negde u Govnariji. Obuče dečije odelo, odelo za bebe: kapica crvena, benkicu, čarapice. I kada se vide u izvoru vode, kada se ogleda, on zajeca besuzo):

"Gde je moja mama? Mamice moja lepa. Hoću moju mamicu! Mamice!!!"

(I takav - tako obučen, u beskrajnoj žudnji za majkom, ode da bludi među Stradopoljce. Inkognito... Nestao je... Traži se. U jednom momentu bio je u tolikoj regresiji da ni sam nije znao gde je i ko je. 'Izgubiti se, nestati'. Često je hvatao u sebi to osećanje, tu slutnju, tu misao. Biti nevidljiv za čoveka i za Brata Boga i za polužive i polumrtve.)

Majstor u zelenom. - PISAC (čuje): "Gde si, majstore, čoveče u zelenim haljinama? Gde su tvoji dvori u onom svetu. Gde je 'stara baba' da ti uči šegrta? Gde si ti koji nisi 'onaki majstor' nego Đavo. I mene si prevario i dovukao ovamo sa onog sveta. Hoće da se vrati na onaj svet. Šegrt ti ništa nije naučio, nego je zaboravio i ono što je pre znao.

Biografija Đavola

'Je si li štogod naučio?' - ču pisac pitanje koje se motalo oko njegove glave kao kakva akustička traka, zmija.

'Nisam ništa, nego sam zaboravio i ono što sam pre znao' " - ču pisac glas iz sebe.

ĐAVO: "Kad ti dosad nisi ništa naučio, nećeš nikad ništa naučiti, nego idi bez traga, kud te oči vode i noge nose."

- "... ja ću se stvoriti..." - čuje traku glasa. 'Kad ono, eto ti majstora, stvori se... Mačka vrapca za vrat - menjanje Ništenost za vrat..."

PISAC (Išao je i shvati da u ruci drži neku knjigu narodnih priča. Shvati da kažiprst drži među stranicama knjige gde je naslov: Đavo i njegov šegrt. Kupio je knjigu na ulici od jednog klošara. Pored klošara je spavao dečak sa smeškom poslatim u Nebo. Prorok i njegov đak su u vreći Varoši Stradanje slutili novo doba, propovedi, juriše na Nebo. Pisac da divljom radošću produži da bi diktirao tajnici, da "direktno ukucava u večnost'. Večnost je ravnodušno upijala i njega i njegov hod strašila na kome je bila ljudska glava. Tuđ sebi i letnjoj vreći ulica Varoši Stradanje koračao je neznanac - sa prurušenom tajnom moći. Hodočastio je besmisao - putovao je natrag, svom istinskom domu iz sveta manifestacije, duhovno prosvetljen govno-bleskom. Video je u sumaglici svetilište, Sveto brdo Kopros i Nebo - poredak... Prelazio je Bulevar revolucije. Pomisli: 'Da ne pređe preko mene Bulevar revolucije?' Išao je. Koračao je. Ako je to bio on. Smešak nejasan kao strano telo, razliva se po licu njegovom. Išao je, ako je to bio on?)

Đavo plače nad piscem. - ĐAVO (Eno kao Hamlet... Ljudskog jada jeze splet... eno, plače nad onim...):

"Ti stvori Boga i mene. Nas hibridne i stidne. Po poljima, šumama, izvorima Vaseljene...; mi - tvoga patnog duha sene. Moj divni, drevni, pačeniče; zla kob, usud, ti eno kliče. U duši Apsolut ne nosi! Laži, obećavaj, varaj i obećavaj bolja... Ko drugi literate Stradopolja. Očudi prirodno đubre, i veštačko; ti čudo moje sopstveno puko. Tvoji heroji i bogovi; još im ne zarasli rogovi, postaju sveci Govnarije. Divni moj pogane, ja sam za tvoje dane. Tvoja vera Vaseljene razbija se o uma stene. Tvoja divna divlja vera ne zakera. Tvoje punoverje prazno, nije lažno porazno.

Pusti praznoverne zvanične vere. Drži se svog duha, svoje mere. Tvoja religija mržnje ple-menite... Duše su nam podle ljubavi site. Licemerje, laž - dva milenijuma im je staž..." (Đavo je išao, osvajalo ga je kič rimovanje. Osećao je kako mu rime love lažne knjiške poete. To ga je zabavljalo. Oseti za tren da je takvim rimama već prezasićen pisac, njegov biograf. Bio je u mrtvoj tački osećanja - ni mило ni drago što je tako. Oseti umor. Ko zna gde je već bio u Vaseljenu, pa i šire. Ču se njegova misao):

"Ma gde li je? Što ga nema? Ubi me čekanje. Nestati."

Otmičari Đavola. - BABA RUŽA: "Osumnjičeni zbog terorističke delatnosti... U istražnom zatvoru. Istraga, saslušanje... Priznao. Bez stalnog mesta prebivališta. Kidnapovan. Protiv koga je... Istragom ustanovljeno... Istraga poverena Velikom Govnomagu Sveobličnom, nadležnom za teritoriju Vaseljenu, pa i šire... Krivično delo... Ko je bio nalogodavac? Baba Ruža je izjavila... Nas-tavljeno saslušavanje i ostalih. Podignuta optužnica. Postupiti po zakonu. Na optuženičkoj klupi će se naći i... Identitet se još ne zna. Osumnjičeni u bekstvu. Nakon

okončanja istrage... Iznuda, preteća pisma. Osuđivan i kao maloletnik. Odložen postupak..."

ĐAVO: "*Jadna Vaseljeno, pa i šire! Ko mi sudi, ko me cinkari, ko me kidnapuje. Ko li ti piše, sastavlja dosije? Bog Brat, Govnomag, pisac, tajnica, proroci i drugi otpad Vaseljene, pa i šire. Ne! Nije to moj svet. Ne, nećete. Ne, nećeš! Nestati, nestati, nestati.*"

DOSIJE BOGA

(Tajna tajnog dosijea)

(Tajnica pisca krije, taji Tajni dosije Boga, starijem Bratu i Ocu Đavolovom. Tajnica Dosije piše pod zakletvom. Dosije se piše usmeno, ili eventualno nevidljivim mastilom za koje ne važe reagensi ljudski. Dokazni materijal je bogat. Satanini dokazi su najčvršći i neoborivi. Paganski bogovi, veštice, vampiri..., i anđeli su svedoci. O ljudima i Stradopoljcima i da ne govorimo. Ko je šta vidi se u tom Dosijeu, tajnom dokumentu - tajnom nad tajnama i opet tajna; tajna tajne. U tome je i glavni razlog, u tom neobjavljenom Dosijeu, dirljive čitulje, oglasa o nestalom Đavolu, bratu Bogovom. Zato je Bog onako nakitio. Bog i drugi. I anđeli. Uredništvo Plejboja... je odbilo da štampa njihove ljigave anđeoske oglase o nestalom Đavolu.

Izdavači smatraju (opravdano) da bi objavljivanje jedne takve knjige bilo kontra-produktivno. *Smatra se da još nije društveno-politički momenat u Vaseljenu, pa i šire, za objavljivanje jedne takve kapitalne knjige, publikacije - tajne Tajnog dosijea Boga, iako se veruje da bi to bio hit, bestseller.*

Tajne mahinacije... Tajne službe... U interesu istrage ne saopštavaju sve. Zakulisne radnje... *Pitanje autorstva... Pitanje je da li je rad kazna?* Mnoga neraščišćena pitanja... Učesnici još živi... Po zakonu, objavljivanje tajnih dosijea tek posle 50 godina po starom. A prošlo je tek 10 godina po novom računanju... Posle eona...

Predstavlja se kao tvorac života svih vrsta u Vaseljenu. Tvorac svega... *Blokator duha otkrića,* jer sve u umovanju svodi na Boga. Pitanje menadžerstva mesija... Pitanje zloupotrebe knjiga, plagijata, tendencioznih knjiga, utilitarnosti... Mistifikacija... *Neslaganje teorije i prakse...* Tajni fondovi... Zabrane slikanja, fotografisanja Boga.

Tek će se videti iz... Pozadina... Uloga Čoveka u svemu tome. *Klasno-jasno... Svetinja privatne svojine...* Fetiš robe, novca... Bogat je njegov tajni dosije.)

NAPOMENA UREDNIKA

Ovde se donosi, na kraju, i urednički prilog M. Lukića *Bog-đavo - čovek*, objavljen na str. 12-13, kao uvod u temat spomenutog časopisa **Posebna porodična zavetina**, br. 3-4/2007 kako bi eventualni čitalac, koji nije video taj dvobroj, već samo ovo izdanje, imao potpuniji uvid. Iz toga se priloga, nadamo se, jasno vidi, i urednička i kritičarska pozicija M. Lukića, kao uostalom i argumentacija...Uprkos svemu, čitaocu ostaje da sve to savni, i donese svoj sud....

Zbog čega se rešavati Boga da bismo opet pali na sebe? Čemu to supstituisanje mrcina? Sioran, Silogizmi gorčine, Beograd, Rad, 1998, 127 str.; str.70

Da li je Đavo - daleko mu lepa kuća - postao junak u cirkusu usamljenosti, poprištu pisca, zato što je Bog- kako piše Sioran - 'sve izabrao za nas, pa i krate' - Iz potrebe za sabranošću, - kako piše Sioran - 'otposlao je Boga, rešio se poslednjeg nametljivca'. "Bez Boga sve je ništavilo. A Bog? Vrhovno ništavilo."

U ovom broju **Posebne porodične zavetine**, donet je izbor tekstova o nepomeniku u narodnoj tradiciji, kao i izbor tekstova iz dela jednog savremenog pisca, širokoj čitalačkoj publici skoro nepoznatog. Taj pisac je imao *ambiciju da pišući biografiju đavola, napiše knjigu o obrnutoj povesti crkve*. O svemu se može pisati. Ne može niko zabraniti pisanje o obrnutoj povesti crkve. Takvih knjiga u srpskoj umetničkoj prozi nema mnogo...

Postojao je cirkus usamljenosti, postoji i ovog trenutka, postojaće uvek, izgleda. U tom cirkusu sve je moguće. U tom cirkusu, Sioran, na primer, 'Nošen rasplinutošću, kači(m) se ma i za najmanju tugu kao za dasku spasa'. U tom cirkusu, 'kad anđeo hodi, đavo mu se krije u senci. Kad đavo hodi, anđeo mu se krije u senci'.

Preparača je bilo i biće. Neke pisce će impresionirati samo Đavo, neke samo Bog, samo čovek, rede - Svečovek.

Svečovek? Svečoveka jedan zlatousti bogoslov opisuje kao 'majku Luciferovu, koja se dala od sina poniziti, iseckati, smanjiti, stesniti, popljuvati i raspeti, sve iz materinske ljubavi prema sinu'.

Svečovek je 'ono što ne laže u lažovu, i ne krade u lopovu, i ne pali u palikući; što ne ruši u osvajaču, i ne bludi u bludniku, i ne plaši se u plašljivcu, i ne tvrdi u tvrdici, i ne strepi u samrtniku...' 'ono što se oseća krilato u zmiji, sveže u truloj jabuci, nesebično u jazavcu, neprolazno u boru, neusamljeno u lisici, nepobedno u tici, srećno u ribi, kreativno u srebrnom jezeru, i živo u groblju'. 'Svečovek vidi u svakoj stvari jedno dvojstvo od Boga i sebe samoga...'

Da li je Svečovek pisao ono što je za ovaj broj našeg časopisa odabrao iz dela jednog savremenog pisca sa periferije srpske književnosti priređivač Dž. D. H.? Neka čitalac sam prosudi.

Naše je da podsetimo na jednu staru srpsku poslovicu: Ko s đavolom tikve sadi o glavu mu se lupaju.

Nama se čini da taj pisac, koji je uložio ogroman trud u pisanje jedne knjižurine ne može nikome pomoći, ni sebi, dok ne pomogne svemu. A svemu bi mogao pomoći, pa i svom favorizovanom Đavolu misleći o Svečoveku. Ne o Nadčoveku. Zna se gde je Nadčovek zidao svoje kule i zašto su se srušile. Ni o Podčoveku. Taj pisac je zaboravljao, pišući svoju knjižurinu, da kad god je đavo iz njega govorio, anđeo je prisluškiavao. Vrlo često čovek greši iz samoljublja ili iz samoprezrenja.

Istorija potvrđuje da je čoveku rastao apetit. Da li je zbog toga krivo Hrišćanstvo, Bog, sin Božji?

Glad i apetit su povezani.

Bogoslovi su upoređivali zmiju, pse, čoveka i Svečoveka. 'Zmija ujeda svoj rep, jer nema šta drugo da ujede. Psi laju na vas, - psi na pse - jer nemaju na koga drugog da laju osim na sebe. Sam svoje srce grize Svečovek, i sladi se njime, jer ne zna, da je njegovo. A kad svane sedmi dan, kako će se zastideti, kad počne čupati svoje zube i svoje nokte iz svog rodenog srca! Sa pravim stidom doćiče i pravi bol...'

Ateistički nastrojani ljudi, veruju da je u vasioni više vode nego svesti. Oni nisu lojalni Bogu, nisu solidarni s Bogom; oni su dosta kratkovidni i uvereni da se

granica sveta poklapa sa granicom njihova vidokruga.

Đavola ponekad favorizuje beznade.

“U beznadu nadražuje njegova dobra utemeljenost, - piše Sioran - njegova očiglednost, 'dokumentovanost': ono je za reportažu. Ispitajte, naprotiv, nadu, njenu izdašnost u laži, njenu maniju da fabulira, njeno odbijanje događaja: izmetanje, fikcija. U tom izmetanju je život, iz te fikcije se on hrani”.

Neka niko ne pokušava da piše knjigu o nepomeniku, bogu, anđelima ako nije prošao obuku za žrtvu, ako se nije protivio svojim instiktima, ako sebi nije nametao dugi period seksualne askeze, ili nije upoznao lišavanja u apstinenciji...

M. L.

MIODRAG MRKIĆ

BIOGRAFIJA ĐAVOLA

Susret pisca i đavola. Eseji i priključenija

Biblioteka
Posebna porodična biblioteka

Knj. 1

Edicija ZAVETINE
Beograd
2008.

